

Una nova «vella» vida

Andreu Sotorra

David Nel·lo. «La nova vida del senyor Rutin». Il·lustracions de Laura Pérez. Col·lecció Tucan. Editorial Edebé. Barcelona, 2014. A partir de 10 anys.

Diu en un prefaci l'autor David Nel·lo (Barcelona, 1959), que aquesta novel·la, guanyadora del Premi Edebé 2014, la va escriure a cavall de dues residències fetes a l'estranger dos anys abans, entre el Baltic Centre for Writers and Translators de la ciutat de

Visby (illa sueca de Gotland) i l'International Writers and Translators' Centre de Rodes (illa de Grècia). I fa bé de dir-ho perquè deixa així clar perquè la història del senyor Rutin passa precisament en aquell paratge suec i en el marc de la ciutat més gran de l'illa de Gotland, declarada Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO per la seva conservació medieval escandinava.

No sé si a causa d'aquesta pàtina històrica el protagonista de la novel·la viu, o es proposa viure ell mateix, una situació que literàriament agafa el caràcter d'absurda tot i que acaba capgirant-se com un bumerang en contra del mateix personatge pel realisme que provoca en aquells que l'envolten.

El senyor Rutin és un feliç recepcionista d'hotelet noruec que un bon dia decideix que ha de canviar de dalt a baix la seva rutina de viure. Perquè no sembli una idea estrofolària, l'autor del relat exposa abans tres casos de veïns del senyor Rutin que, tocats pel virus de l'aïllament que sembla que produeix una illa, van fer alguns disbarats per posar una mica de picantor a les seves avorrides vides.

L'innocent disbarat del senyor Rutin és proposar-se eliminar del seu vocabulari el «sí» i el «no» i, més endavant, el «blanc» i el «negre», i encara no utilitzar mai la primera persona en cap conversa amb els altres. El recurs literari de David Nel·lo, doncs, no passa per eliminar una lletra de l'abecedari —cosa que el portaria a la referència de Raymond Queneau i el seu experiment d'escriure prescindint de la lletra «e», la més freqüent en francès— sinó que l'acosta al joc de taula familiar del «Ni Sí Ni No» amb l'ampliació que el senyor Rutin s'ha autoimposat la penyora d'enviar en una ampolla llançada al Bàltic amb tres mil corones sueques cada vegada que no compleixi el repte.

Una al·legoria de l'avorriment, de la rutina, de la vida que transcorre sense sotracs, tractada amb un humor, a vegades agre, que fa que el senyor Rutin es vegi embolicat en el seu propi embolic que el porta a preocupar fins i tot la seva dona, a visitar el metge de capçalera, a l'extrem de córrer el perill de perdre la feina de recepcionista de l'hotelet i a l'experiència de fer-se famós per la indiscreció d'un periodista local que esbomba la seva presumpta patologia i que fa que en Rutin estigui a punt de saltar a la fama en un programa xaró de televisió de màxima audiència popular.

A vegades, la millor recepta per a l'avorriment no és voler abastar tot allò que es pot fer cada dia sinó reforçar el mateix avorriment amb una bona dosi de més avorriment. És allò de tallar el foc amb un altre foc. Del tallafoc al tallavorriment. Per reflectir aquestes impressions, la dibuixant Laura Pérez (València, 1983) fa

unes làmines en primers plans de la majoria dels personatges que van apareixent en el transcurs de la novel·la, en un estil molt personal, que l'edició presenta en blanc i negre, però que obtindria el seu màxim esplendor en color, tal com mostra la coberta i algunes altres de les il·lustracions de l'autora que recentment li han valgut el reconeixement del Premi FNAC - Salamandra Graphic i el Premi de Còmic de València. Laura Pérez va estudiar Belles Arts a Barcelona i va ampliar els seus estudis a França i el Canadà. La il·lustració d'aquest premi Edebé és un dels seus molts treballs que, en alguns casos, s'acosten a la il·lustració publicitària en cartells de festes o esdeveniments populars.
